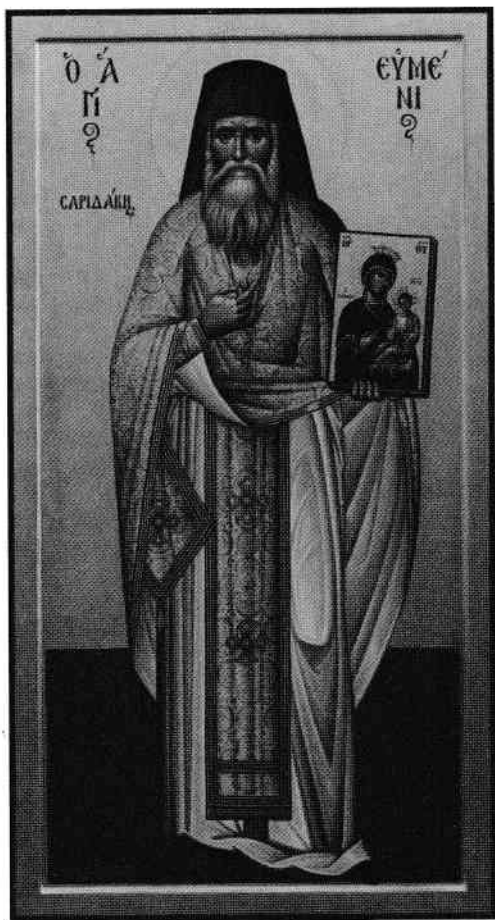

Prietenul nostru, Evmenie **SFÂNTUL CARE RÂDE**

Editura Areopag
București, 2022

Cuprins

Introducere	5
„Sfântul care râde”	10
Despre lucrarea sfinților.....	15
Viața Sfântului Evmenie Saridakis, noul făcător de minuni	18
Cuvinte pline de viață	27
Către un prieten din lumea aceasta despre un prieten din ceruri.....	40
Tâlcuiri la Acatistul Sfântului Evmenie, noul făcător de minuni	49
Icosul al treisprezecelea	121
Apologia bucuriei. În loc de încheiere	123
ACATISTUL SFÂNTULUI EVMENIE, NOUL FĂCĂTOR DE MINUNI.....	134
RUGĂCIUNI LA DIFERITE TREBUINȚE	155
Rugăciune la vreme de ispită	155
Rugăciune pentru îndreptarea vieții	156
Rugăciunea celui tulburat de duhurile rele.....	157
Rugăciune înaintea unui examen.....	158
Rugăciune pentru cei de alte credințe.....	158
Rugăciunea soților care nu au putut să aibă copii .	160
Rugăciune la vreme de secetă	161

Rugăciunea celui aflat în primejdie de moarte	162
Rugăciune pentru dobândirea liniștii în familie....	163
Rugăciunea părinților pentru copiii lor	164
Rugăciunea celui care trece prin lipsuri și greutăți.....	165
Rugăciune la vreme de război	166
Rugăciune pentru cel aflat pe patul de moarte	168
Rugăciune la vreme de cumpănă	168
Rugăciune pentru cel bolnav.....	170
Rugăciunea celui bolnav.....	171
Rugăciunea femeii însărcinate pentru tămăduirea pruncului bolnav.....	172
Rugăciunea celui nedreptățit, care se află în proces.....	173
Rugăciunea mamei care a pierdut sarcina	174

Celor care vor să afle mai multe despre Sfântul Evmenie Saridakis le recomand să citească volumul Dreptii în veci vor fi vii – Sfântul Nichifor Leprosul și Sfântul Evmenie Saridakis, făcătorii de minuni (Editura Iona, București, 2022), cea mai bună dintre cărțile care au apărut până în prezent pe această temă.

În ultimii ani există parcă o modă a depresiei și a amărăciunii provocate de împușinarea credinței, de răspândirea sectelor, ereziilor, ba chiar a satanismului. Din ce în ce mai mulți creștini au o atitudine resemnată, care îi determină să se rușineze de credința lor în Hristos. „Dacă am fi trăit noi acum o sută de ani, da, atunci am fi fost creștini adevărați. Dar, astăzi, nu se mai poate așa ceva...”

Mitropolitul Neofit de Morfou relatează o întâmplare de mare folos duhovnicesc: „Bătrânul Evmenie a vrut să mergem undeva, aproape, să ne închinăm la o anumită mănăstire pe care o știa. Am mers la mănăstire, iar acolo am găsit un ieromonah care stătea jos, pe pământ, și vorbea lumii: «Astăzi toți caută Bătrâni, sfinți. Este ușor să găsești astăzi Bătrâni cu harisme?» Bătrânul Evmenie stătea tăcut într-un colț și asculta. Nimeni nu-i dădea importanță. Nici nu au înțeles că era Bătrânul Evmenie de la leprozerie. Ieromonahul a continuat: «Nu mai există astăzi sfinți, sunt grele vremurile noastre...» La acestea, Bătrânul Evmenie n-a mai rezistat și a început să vorbească, adresându-se acelui ieromonah: «Spui minciuni, părinte!» «Ce-ai spus?», l-a întrebat ieromonahul. «Spui minciuni lumii», i-a spus iarăși Bătrânul. «Astăzi sunt mulți sfinți, mai mulți ca în vechime...» «Dar cine ești tu, de zici că spun minciuni?», a replicat ieromonahul. «Dar tu cine ești, de vorbești fără să vezi?», a continuat Bătrânul. «Eu în fiecare sâmbătă merg în Omonia, în piața de pește, și văd acolo sfințenie și la băr-

bați, și la femei, iar tu spui că nu există astăzi sfinți? Astăzi este vremea marilor sfinți»⁴.

Cu adevărat, astăzi este vremea marilor sfinți. Sfântul Paisie Aghioritul spunea că „mulți sfinți (care au trăit în vremurile trecute - n. n.) ar fi dorit să trăiască în vremea noastră, ca să se nevoiască”⁵.

Vremurile de astăzi sunt ideale, dacă putem spune așa, pentru dobândirea sfințeniei. Cu cât credința este mai lovită și mai încercată, cu cât credincioșii sunt mai disprețuiți și mai batjocoriți, cu cât este mai grea crucea pe care o duc, cu atât este mai mare și răsplata, cu atât este mai mare și cununa.

Când un ucenic l-a întrebat pe Sfântul Evmenie dacă s-a bucurat când a aflat că are lepră, el a răspuns: „Da, m-am umplut de nesfârșită bucurie, pentru că, cu cât mai grea este boala, cu cât mai mare este crucea, cu atât mai mare este Învierea. Ziceam: «Vai, vai, Doamne, mare dar mi-ai dat! Îți mulțumesc, Hristoase al meu, că mi-ai dat o cruce așa de grea. Voi avea o părtășie mai mare la Patimile Tale, dar și mai mare părtășie la Învierea Ta.»”⁶

Sunt greu de descris în cuvinte suferințele prin care a trecut Sfântul Evmenie din pricina leprei. Noi nu cunoaștem suferința decât în mică parte. Sfântul Evmenie a trecut prin niște chinuri pe care poate că noi nu le-am fi putut răbda nici măcar un ceas.

---

⁴ Din volumul Mitropolitului Neofit de Morfu, *Sfântul Nichifor cel lepros...*, pp. 73-74 (n. a.).

⁵ Din volumul Cuviosului Paisie Aghioritul *Cuvinte II. Trezire duhovnicească*, editat de Schitul Lacu, Sfântul Munte Athos, 2000, p. 43 (n. a.).

⁶ Din volumul scris de Simon Monahul, *Sfântul Evmenie – Bunul păstor și de minuni făcător*, Mănăstirea Paltin-Petru Vodă, 2022, p. 39 (n.a.).

Cea mai grea încercare prin care a trecut Sfântul Evmenie a fost perioada în care a fost demonizat. Nu poate înțelege această suferință decât cel care a trecut prin ea. Nu poate vorbi despre această suferință decât cel care a trecut prin ea. Pentru că noi, toți ceilalți, nu avem nici măcar cum să ne imaginăm măsura suferinței prin care trec demonizații.

Ne putem întreba de ce Dumnezeu a îngăduit diavolului să intre în Sfântul Evmenie. Poate că ni se pare nedrept că doar pentru un gând de mândrie diavolul să fi căpătat dreptul de a intra în el. Pe de o parte, noi nu înțelegem cât de greu este păcatul mândriei. Lucifer a fost cel mai slăvit dintre îngeri și, cu toate acestea, a căzut în întuneric din pricina mândriei, însoțit de mulți alți îngeri. Pare nedrept, nu? Noi nu înțelegem că mândria este moarte sufletească. Noi trăim într-o lume care exacerbează mândria, iubirea de sine, aprecierea de sine, încrederea fără măsură în propriile puteri etc. Dar Dumnezeu judecă totul după alte măsuri.

Perioada grea prin care a trecut Sfântul Evmenie i-a adus însă roade duhovnicești. În primul rând, pentru că a cunoscut ajutorul minunat al Maicii Domnului, care l-a smuls, la propriu, din brațele diavolului. Apoi, pentru că a cunoscut cât de greu este păcatul mândriei și în toată viața sa de mai apoi a căutat să meargă pe calea smereniei. Pentru că a primit tămăduire sufletească, toată viața lui el a mulțumit lui Dumnezeu și Maicii Domnului pentru această tămăduire.

El a ajuns să fie cunoscut ca „părintele care râde”, sau ca „părintele care zâmbește”. Ciudat, nu? Cunoaștem oare alți părinți sau sfinți care să fi fost numiți într-un mod asemănător? Nu, nu cunoaștem. Dar tocmai aici este lucrarea lui Dumnezeu. Că

Sfântul Evmenie, care vărsa lacrimi fierbinți în perioada în care era demonizat, a ajuns mai apoi sfântul care râde. Și suferința prin care a trecut atunci nu a fost deloc ușoară. De aceea, verișorul său, Antonie Saridakis, l-a luat de la spitalul din Atena și l-a dus în Creta, la mai multe biserici și mănăstiri, ca să primească tămăduire. Și a primit în apropierea Mănăstirii Kuduma, de la Maica Domnului, ocrotitoarea acestei mănăstiri. De altfel, în fresca în care este zugrăvită minunea se vede cum Maica Domnului l-a luat în brațele ei pe sfânt, scăpându-l de puterea diavolească.

Învierea duhovnicească a Sfântului Evmenie poate fi asemănată cu cea prin care a trecut Gheorghe Calciu, care în celebra reeducare de la Pitești ajunsese mâna dreaptă a torționarului Eugen Țurcanu. El însuși mărturisește: „După ce am căzut se spunea despre mine «îngerul căzut cu ochii albaștri», pentru că toată lumea m-a socotit ca pe un înger. Acum eram un înger căzut. Și suferința mea a fost așa de dură și ruptura mea a fost așa de totală, încât eu mi-am revenit mult mai greu.”⁷

Această revenire a lui Gheorghe Calciu și transfigurarea lui în cel care a ajuns părintele Gheorghe Calciu este una dintre cele mai mari minuni lucrate de Dumnezeu în România, în temnițele comuniste. Izbăvirea părintelui Sofronie (pentru că așa îl chema pe Sfântul Evmenie înainte de a fi hirotonit) și transfigurarea lui în Sfântul Evmenie este una dintre cele mai mari minuni lucrate de Dumnezeu în Grecia secolului XX.

---

⁷ Din volumul *Viața părintelui Gheorghe Calciu după mărturiile sale și ale altora*, Editura Bonifaciu, 2007, p. 57 (n.a.).

În ambele cazuri vedem aceeași putere a lui Dumnezeu. Și trebuie să înțelegem că exact această putere vrea să lucreze și în inimile noastre.

Degeaba citim o mulțime de cărți despre viețile sfinților, dacă nu mergem pe calea sfințeniei. Degeaba veți citi această carte, dacă nu veți înțelege că Dumnezeu, în „vremea marilor sfinți” prin care trecem, vrea să vă cheme și pe voi la sfințenie.

Da, ar trebui ca citind despre învierea Sfântului Evmenie – pentru că o înviere lăuntrică a fost – să Îl rugăm pe Dumnezeu să ne învieze și pe noi.

Să ne întrebăm: oare sunt sufletele noastre pline de mulțumire către Dumnezeu, cum era sufletul Sfântului Evmenie? Sunt cuvintele noastre aducătoare de liniște în sufletele tulburate, cum erau cuvintele Sfântului Evmenie?

Nu, evident că nu. Noi trăim parcă o altă credință, o altă religie. De fapt, deși considerăm că avem aceeași credință cu Sfântul Evmenie – și la nivel dogmatic o avem sau cel puțin considerăm că o avem – la nivel practic, la nivelul trăirii credinței, la nivelul orthopraxiei ne dăm seama că între noi și el este o prăpastie.

Dar tocmai aici este taina: că, dacă noi ne vedem slăbiciunile și neputințele, dacă ne vedem rănile și bubele, chemând ajutorul Sfântului Evmenie – sau al celorlalți sfinți la care avem evlavie – dobândim tămăduire. Dobândim învierea lăuntrică.

Acest text, care are în centru o mărturie a Sfântului Evmenie, nu este doar despre harismele sale. Este un text din care poți înțelege mai multe lucruri despre sfântul sau sfânta la care ai evlavie, fie că este vorba de Sfântul Efrem cel Nou, de Sfânta Paraschiva, de Sfântul Nectarie din Eghina sau de noii mucenici din temnițele comuniste. Totuși, am considerat oportună includerea lui aici, înaintea vieții sfântului, tocmai pentru ca cititorii să citească textul respectiv cu și mai multă evlavie...

Hristos ne spune, prin glasul Sfințelor Evanghelii: *Adevărat, adevărat zic vouă: cel ce crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face, pentru că Eu mă duc la Tatăl. Și orice veți cere întru numele Meu, aceea voi face, ca să fie slăvit Tatăl întru Fiul (Ioan 14, 12-13).*

Dumnezeu primește toate rugăciunile care sunt cu adevărat de folos. Fiind iubitor de oameni, El nu trece cu vederea nicio rugăciune.

Cu cât un om are sufletul mai curat, cu atât mai puternică este rugăciunea lui. Rugăciunile pot muta munții din loc, așa cum citim în viața Cuviosului Marcu de la Muntele Fracesc.

Ca să înțelegem cât de mare este puterea rugăciunii sfinților, putem citi mărturia mitropolitului Neofit de Morfou, care relatează ce i-a spus Sfântul Evmenie Saridakis: „O altă experiență cutremurătoare pe care am avut-o cu Bătrânul Evmenie a fost în Ucraina, când am ajuns la aeroportul din Kiev. Acolo, Bătrânul a manifestat o mare bucurie și mi-a zis:

«Neofit, am mai venit aici!» «Dar, când ai venit aici, Părinte?», l-am întrebat. «Am venit acum mulți ani. Urma să izbucnească un război mondial, iar Maica Domnului ne-a mobilizat pe toți și ne-a zis: «Faceți rugăciune, să nu înceapă acum marele război, să dăm timp de pocăință oamenilor!» Voiau atunci rușii și toți acei occidentali să pornească un război mondial! Aici voiau să facă războiul.» «Și ce s-a întâmplat atunci, Părinte?» «Am mers toți la Kiev și am făcut rugăciune. Și eram împreună cu Părintele Porfirie, cu Părintele Paisie, cu Părintele Iacov și alți oameni ai lui Dumnezeu. Iar eu plângeam mult. Și pe toți ne întărea Părintele Porfirie, care mi-a zis: «Părinte Evmenie, nu plânge așa, nu va fi acum războiul; mai târziu va fi!» Și apoi a început să plângă mult Părintele Iacov și să zică: «Nu un alt război, nu un alt război, Preasfântă Maică!» Și l-am văzut pe Sfântul Ioan Rusul, care a zis: «Nu, trebuie să fie război, căci nu există alt chip prin care să se tămăduiască această lume.»»⁸.

Mărturia pare greu de crezut. Cum adică, Maica Domnului i-a adunat în duh pe unii dintre marii cuvioși ai secolului XX, ca să împiedice începerea războiului din Ucraina? Da, și încă mărturia i-a fost dată actualului mitropolit Neofit de Morfu de însuși Sfântul Evmenie, cel despre care Sfântul Porfirie însuși spunea că este „cel mai nobil bătrân”, „cel mai smerit bătrân pe care îl are în acest moment Ortodoxia”⁹.

Adică Maica Domnului a adunat câțiva părinți cu viață sfântă și le-a cerut să Îi ceară lui Dumnezeu să nu înceapă războiul din Ucraina. Și Dumnezeu le-a

---

⁸ Din volumul Mitropolitului Neofit de Morfu, *Sfântul Nichifor cel lepros...*, pp. 78-79 (n. a.).

⁹ Din volumul scris de Simon Monahul, *Sfântul Evmenie...*, p. 16 (n.a.).

ascultat atunci rugăciunile. Ne-am putea întreba de ce, totuși, până la urmă, războiul a început în Ucraina. Răspunsul este poate că s-au împuținat părinții cu viață sfântă care se rugau pentru întreaga lume. Nu știm.

Oricum, Sfântul Ioan Rusul spusese că „trebuie să fie război” și cuvintele sale s-au adevărat.

Dar noi trebuie să înțelegem cât de mare este puterea sfinților. În vremea dreptului Avraam, Dumnezeu a spus că ar fi cruțat Sodoma și Gomora dacă găsea acolo zece drepți. Dar nu a găsit, și a distrus orașele respective.

Putem să credem acest lucru sau să ne îndoim de el. Dar, dacă îl credem, atunci să credem și că sfinții pot să lucreze în viețile noastre. Să ne scape de amorțeala sufletească, să ne scape de patimi, de răutate, de invidie, de lăcomie, de frică, de deznădejde. Și să ne rugăm lor cu credință și cu evlavie.

Trebuie să ne dăm seama ce prieteni cerești avem. Să căutăm să aflăm cât mai multe despre viața și minunile lor și să ne întărim în credință citindu-le. Să înțelegem că, așa cum au putut muta munții din loc sau cum au putut învia morții, tot așa pot sparge zidul de piatră din inimile noastre și ne pot învia duhovnicește.

Viața Sfântului Evmenie Saridakis, noul făcător de minuni¹⁰

Sfântul Evmenie Saridakis s-a născut în satul Ethia din insula Creta, în prima zi a anului 1931. Părinții lui, Gheorghe și Sofia Saridakis, erau oameni credincioși. Ei au avut opt copii, cel mai mic dintre ei fiind Constantin, care mai apoi a ajuns Sfântul Evmenie.

Încă din pruncie, Constantin a arătat că era acoperit de harul lui Dumnezeu. În zilele de miercuri și vineri nu primea să fie alăptat de mama lui, ci dormea toată ziua. Pentru că la doi ani după nașterea lui Constantin tatăl lui a trecut la Domnul, mama lui s-a ostenit mult pentru a-și crește cei opt copii orfani. Constantin a avut o copilărie foarte grea, plină de lipsuri, dar credința în Dumnezeu i-a dat putere să înfrunte greutățile.

De multe ori, în loc să se joace cu copiii de vârsta lui, prefera să meargă la bisericuțele din împrejurimile satului, ca să se roage și să aprindă candelile. În satul său erau două biserici, una închinată Maicii Domnului, iar a doua închinată Sfântului Ilie – în care se afla și o icoană făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Copilul a crescut cu evlavie față de Maica Domnului. Și aceasta i s-a ară-

---

¹⁰ Acest text a fost alcătuit după datele biografice prezentate în lucrarea *Sfântul Evmenie – Bunul păstor și de minuni făcător*, scrisă de monahul Simeon, apărută la Mănăstirea Paltin-Petru Vodă, în anul 2022. El a fost tipărit inițial anonim în broșura *Demonizatul care a ajuns sfânt. Viața și acatistul Sfântului Evmenie, ucenicul Sfântului Nichifor cel lepros*, Editura Pridvor, 2022 (n.a.).

UBRIS | We know books

tat într-o zi, îmbrăcată în negru, când Constantin aprindea candelile în biserica ei, și i-a spus: „Tu vei deveni într-o zi preot.” Odată, când arhiepiscopul Cretei a făcut o slujbă în satul Ethia, copilul a văzut o lumină nepământească, harul arhieriei, acoperindu-l pe ierarh.

Deși, din cauza diferitelor lipsuri de care s-a lovit, Constantin nu a putut să facă mai mult de trei clase primare, având o minte ageră și o memorie foarte bună putea face calcule matematice dificile. Uneori oamenii din sat apelau la el, pentru a face diferite socoteli.

Cu o zi înainte să împlinească 14 ani, Constantin a avut parte de o cercetare dumnezeiască, căci a văzut o lumină orbitoare care a intrat în sufletul său. Atunci i-a spus surorii sale, Evghenia, care era lângă el, că va deveni călugăr. După trei ani, în care dorința de a îmbrăca haina monahală nu l-a părăsit, tânărul a plecat la Mănăstirea Sfântului Nichita, în sudul insulei Creta. Acolo împreună cu părintele stareț mai trăiau doi părinți bătrâni și orbi, pe care râvnitorul frate i-a îngrijit cu jertfelnicie.

După alți trei ani, sfântul a fost călugărit și a primit numele Sofronie. Ziua se nevoia făcând diferite ascultări, iar noaptea se ostenea priveghind. Mergând într-o zi aproape de mare, a auzit-o pe Maica Domnului spunându-i: „Copilul meu, să nu-ți fie teamă și eu nu te voi lăsa să te pierzi.” Cu atât de multă evlavie o cinstea pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, încât altă dată, pe când avea 29 de ani, a simțit cum ea l-a îmbrățișat în chip minunat, umplându-i sufletul de bucurie. Deși părintele Sofronie nu voia să petreacă nicio noapte în afara mănăstirii, totuși odată a fost nevoit să rămână în casa părintească. Atunci Sfânta Mare Muceniță Marina i s-a arătat, ieșind din